

Arrest

nr. 246 824 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 14 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BRAUN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de Gazastrook en geboren te zijn op X 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen in oktober 2018. Op 11 oktober 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 november 2019 en 6 januari 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 10 maart 2020 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en bent geboren op 26 oktober 1996 in Gaza. U bent bij het UNRWA geregistreerd. Van uw geboorte tot uw vertrek uit Gaza woonde u in Tal Al Sultan. Uw vader overleed in 2014 en sinds het vertrek van uw broers en zussen woonde u alleen bij uw moeder. U behaalde een diploma van het secundair onderwijs. In 2015 of 2016 werkte u acht à negen maanden in de bouwsector in Rafah.

In 2016 wou u Gaza een eerste keer verlaten omwille van problemen met uw broers. Zij waren jaloers en gaven kritiek en opmerkingen op het feit dat u niet werkte en toch bij uw moeder mocht verblijven. Het lukte echter niet om Gaza te verlaten omdat de grens met Egypte dicht was.

In april 2018 werd u door M. A. (...) en twee andere personen van de families J. (...) en A. (...) bespuwd, terwijl u uw broer I. (...) naar huis bracht met de motor. Ze beledigden u, uw familie en uw neef M. S. (...). U kwam later te weten dat uw neef, die bij Fatah hoort en op de universiteit werkt, een conflict had met M. A. (...), die student is en bij Hamas hoort. Nadat die drie personen op u spuwden keerde u om en stapte u van uw motor. Er ontstond een discussie en een gevecht tussen u en M. A. (...). U sloeg M. A. (...) op zijn hoofd met de motorsleutel in uw hand, waardoor hij gewond raakte aan zijn hoofd en op de grond viel. Nadat uw broer en omstanders tussen beiden kwamen bracht u uw broer naar huis en keerde u zelf naar huis terug waar u ongeveer 50 personen van de familie A. (...) zag staan. Hoewel de familie A. (...) u begon te volgen, kon u ontkomen en dook u, nadat u uw broer terug had opgepikt, met hem onder bij uw zus U. (...) in Khan Younis. M. A. (...) ging naar het ziekenhuis waar hij mensen kent. Hij verkreeg een medisch attest waaruit volgens u bleek dat hij ernstig gewond was. U meent evenwel dat u hem slechts lichte verwondingen had toegebracht. Vervolgens diende hij op basis van dit medisch attest een klacht in bij de politie, waar hij eveneens mensen kent. Na twee dagen ging u zich op aanraden van de verantwoordelijke van uw stam en na het ontvangen van twee oproepingsbrieven aanmelden bij de politie, waar u werd aangehouden samen met uw broer. Een bemiddelaar probeerde een overeenkomst te sluiten en vroeg om de medische behandeling van M. A. (...) en andere kosten te betalen, dit voor een bedrag van 5000 dinar. U had dit geld niet, maar uw broer kon 2000 dollar verzamelen en betalen aan de bemiddelaar. Na negen à tien dagen liet de politie jullie voorwaardelijk vrij, na het tekenen van een overeenkomst waarin stond dat u de wijk van de familie A. (...) niet mocht betreden. U kreeg tevens een vijftal dagen om het resterende bedrag te betalen. Verder werd in de overeenkomst opgenomen dat eventuele bijkomende medische kosten ook door jullie moesten betaald worden. U keerde na uw vrijlating terug naar het huis van uw zus U. (...) in Khan Younis waar u enkele dagen bleef. Na een vijftal dagen begon de tegenpartij via de bemiddelaar het nog verschuldigde geld te eisen en extra geld om de bijkomende medische kosten te betalen. U kreeg na uw vrijlating via een vriend te horen dat de familie A. (...) wraak wilde nemen op u. U meent dat de familie A. (...) via u wraak wil nemen op uw neef. Vijf dagen na uw vrijlating werd u bijna aangereden op een rondpunt. Hoewel u de inzittende van de wagen niet zag, meent u dat dit een doelbewuste poging van de familie A. (...) was om u te treffen. U regelde uiteindelijk uw vertrek uit Gaza, betaalde 2000 dollar voor een tansiq waarna u van bij uw zus naar de grens vertrok. Na 1 dag aan de grens verliet u Gaza via Rafah op 26 mei 2018. Via Egypte, Mauritanië, Mali, Algerije en Marokko bereikte u uiteindelijk Melilla waar uw vingerafdrukken werden genomen op 16 augustus 2018. U wachtte de beslissing in uw dossier in Spanje niet af en reisde verder naar België waar u in oktober 2018 aankwam en op 11 oktober 2018 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek uit Gaza contacteerden de bemiddelaars regelmatig uw broer I. (...) naar u vermoedt om hem de rest van het geld te laten betalen. In juli 2018 liet uw broer een attest opstellen waarin hij u verstoot en afstand doet van het probleem met de familie A. (...).

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw originele paspoort, uw originele identiteitskaart, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder, een kopie van uw immatriculatie kaart, een kopie van een schoolrapport, een kopie van de oproepingsbrief van u en uw broer van 17 april 2018, een kopie van de handgeschreven overeenkomst opgemaakt door de bemiddelaars, een kopie van de overeenkomst later opgesteld op een computer, een kopie van de verklaring van verstoting van uw broer, een kopie van uw UNRWA familie kaart, een deel van een document van het Rode Kruis opvangcentrum waaruit blijkt dat u akkoord bent met het huishoudelijk regelement, een kopie van een aanvraag tot medisch onderzoek van het Rode Kruis, een kopie van twee verklaringen van uw psychotherapeute waarin staat dat u wordt opgevolgd, dat u symptomen van posttraumatische stress vertoont en onder meer last heeft van slaapproblemen, vermoeidheid, concentratieproblemen, depressie, hallucinaties en dissociatie en enkele documenten waarin doktersafspraken staan vastgelegd.

Na uw tweede persoonlijk onderhoud liet u voor wat betreft de stempels van 14 en 15 april 2018 in uw paspoort weten dat dit een poging om Gaza te verlaten betrof voorafgaande aan uw problemen met M. A. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming twee attesten neer waarin onder andere staat dat u aan post-traumatische stress lijdt, dat u geheugen- en concentratieproblemen heeft en dat u soms hallucineert. Deze attesten volstaan evenwel geenszins om het CGVS ervan te overtuigen dat u daadwerkelijk aan posttraumatische stress lijdt en dat u geheugen- en concentratieproblemen heeft. Vooreerst werden de attesten louter opgesteld door een psycho/hypnotherapeut. Enkel een arts is evenwel bevoegd om dergelijke diagnose te stellen en vaststellingen te doen. Verder blijkt uit niets op basis van welke onderzoeken de opsteller van de attesten tot haar conclusies is gekomen. U gaf zelf trouwens wanneer gepeild werd naar uw psychologische situatie louter aan dat u last heeft van vermoeidheid, slecht slapen en stress (NPO I, p. 12). Uit onderstaande blijkt tevens dat u er, ondanks uw beweerde psychologische toestand, trouwens niet voor terugdeinst om doelbewust manifest bedrieglijke verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van het UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook, zo kreeg uw familie voedselpakketten (NPO I p. 3), ging u naar een UNRWA school (NPO I p. 8), en legt u een kopie van uw UNRWA familiekaart en uw originele paspoort neer. Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest voor uw leven omwille van een conflict tussen M. A. (...) en uw neef M. S. (...). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Allereerst dient te worden vastgesteld dat u er niet voor terugdeinst om voor de Belgische asielinstanties doelbewust bedrieglijke verklaringen af te leggen. Zo ontkende u voor de Dienst Vreemdelingenzaken ooit in Spanje te zijn geweest, ook nadat u geconfronteerd werd met objectieve informatie aangaande uw vingerafdrukken. U stelde dat u via Egypte en Turkije naar België reisde (Verklaring DVZ, vraag 24, 33, 37). Dat u voor het CGVS spontaan toegeeft gelogen te hebben voor de Dienst Vreemdelingenzaken doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u er niet voor terugschrikt om bedrieglijke verklaringen af te leggen. U verklaarde dat u gelogen had omdat u niet wou teruggestuurd worden naar Spanje en daarom had geluisterd naar advies van enkele mensen rondom u (NPO I, p. 3). Er kan echter van een verzoeker worden verwacht dat deze ten allen tijde waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt voor de asielinstanties. Dit gegeven ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen met M. A. (...) omwille van onderstaande incoherente en tegenstrijdige verklaringen.

Zo stelde u dat M. A. (...) wraak wilde nemen op uw neef via u ten gevolge van een conflict tussen hen beiden aangezien uw neef tot Fatah behoort en Mohamed tot Hamas (NPO I, p. 19). U kon echter geen info geven over de precieze functie van uw neef bij Fatah, noch over de functie van M. A. (...) bij Hamas (NPO II p. 4). Bijkomend wist u niet wat voor problemen er waren tussen hen (NPO II p. 5) en hoe vaak die problemen plaatsvonden (NPO I p. 19). Gevraagd naar waarom u daar zo weinig over weet, repliceerde u dat u niet meer met uw neef had gesproken en dat hij en uw hele familie u verlaten hadden na het incident met M. A. (...) (NPO II p. 5-6). Gezien de beweerde pogingen die uw familie heeft ondernomen in het kader van de bemiddeling om u en uw broer vrij te krijgen (uw broer verzamelde geld om vrij te komen en u kon nadien schuilen bij uw zus; NPO I, p. 16, NPO II, p. 12), weet uw verweer hieromtrent niet te overtuigen. Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over het contact dat u met uw neef had. Waar u tijdens het eerste gehoor beweerde niet veel contact met hem te hebben en hem enkel te zien als er een feest is (NPO I p. 19), verklaarde u tijdens het tweede gehoor dat u iedere week twee à drie keer met hem en andere broers en neven samenzat (NPO II p.4). Het is dan ook opmerkelijk dat u, nadat u door toedoen van uw neef in een conflict terecht kwam, niet bij uw neef informeerde wat de problemen waren tussen hem en M. A. (...) (NPO II p. 6).

Verder slaagde u er niet in coherente verklaringen over het tijdsverloop van uw problemen af te leggen. U gaf aan dat het incident met M. A. (...) plaatsvond in april 2018, wanneer in april weet u niet meer (NPO I p. 13, NPO II p. 7), en dat u diezelfde avond bij uw zus onderdook (NPO I p. 15). Na twee of drie dagen bij uw zus – een periode waarin u onder andere de door u op het CGVS ingediende convocatie d.d. 17 april 2018 ontving – meldde u zich aan bij de politie (NPO I p. 15, NPO II p. 8), waar u ongeveer tien dagen werd opgesloten (NPO I p. 16, NPO II p. 9). Na uw vrijlating ging u terug naar uw zus voor enkele dagen (NPO II p. 12-13), om dan rechtstreeks naar de grens te vertrekken waar u één dag doorbracht vooraleer Gaza effectief te verlaten op 26 mei 2018 (NPO II p.14). U gaf tevens te kennen dat u vijf dagen na uw vrijlating bijna was aangereden waarop u vervolgens onmiddellijk iemand vond om een tansiq te regelen waardoor u twee dagen later aan de grens was om het land te verlaten, wat volgens uw paspoort op 26 mei 2018 was (NPO I, p. 19). Wanneer bij het overlopen van het tijdsverloop van uw problemen in het tweede gehoor werd gewezen op een hiaat (u zou na uw vrijlating slechts enkele dagen bij uw zus verbleven hebben, terwijl uw vrijlating moet dateren van eind april 2018 volgens uw verklaringen, en u verliet Gaza pas op 26 mei 2018) opperde u plots dat u 25 dagen bij uw zus had verbleven (NPO II p. 14-15). Aangezien u nergens aangaf niet zeker te zijn van uw tijdsbepalingen omwille van uw psychologische problemen, kunnen de attesten die u neerlegde van uw psychotherapeute, waarin melding wordt gemaakt van geheugen- en concentratieproblemen, hier niet volstaan. Bovendien heeft u deze geheugen- en concentratieproblemen niet vermeld tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Aansluitend is het op zijn minst opvallend te noemen dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud niet kon duiden of de stempels van 14 en 15 april 2018 in uw paspoort van voor of na uw problemen met M. A. (...) zijn (NPO II, p. 15). U wist hier pas duidelijkheid over te verschaffen na uw persoonlijk onderhoud. Dat u zich tijdens het persoonlijk onderhoud niet kon herinneren dat u slechts enkele dagen voor de start van uw problemen geprobeerd had om Gaza te verlaten, laat vragen rijzen.

Ook over uw eigenlijke vertrek uit Gaza legde u weinig overtuigende verklaringen af. Bij uw tweede persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u reeds van de eerste dag na uw vrijlating Gaza wou verlaten, maar dat het lang duurde omdat u moeite had om een nummer te regelen van de persoon die uw reis zou regelen. Voor dat u met die bewuste persoon in contact was gekomen, had u reeds een poging om het land te verlaten ondernomen met een andere smokkelaar (NPI II, p. 15). Bij uw eerste onderhoud beweerde u dan weer dat u na de poging tot aanrijding onmiddellijk via een vriend een persoon vond om een tansiq te regelen (NPO I, p. 19). Eerder had u echter verklaard dat u gewoon naar Egypte bent gegaan toen toevallig de grensovergang open was en dat u zonder plan, zonder te weten waarnaartoe of wat te doen naar Egypte bent uitgeweken (NPO I, p. 13).

Daarnaast verklaarde u de overeenkomst die u ondertekende bij uw vrijlating uit de gevangenis voor het CGVS te hebben neergelegd (NPO II p. 9 en p. 12). Dergelijk document legt u evenwel niet neer. De enige door u ingediende documenten aangaande uw beweerde problemen betreffen een oproepingsbrief van de politie d.d. 17 april 2018 (document 7 uit de groene map) en document 9 en 10 van de groene map. Document 10 bevat volgens uw verklaringen dezelfde inhoud als document 9, een onleesbaar document (NPO I, p. 11). Document 10 stelt evenwel louter dat u en uw broer gezocht worden door de rechtbank in afwachting van een rechtszaak (iets waar u trouwens met geen woord over rept), dat de familie A. (...) geld van jullie eist om medicatie te kunnen kopen, dat bemiddelaars werden ingeschakeld om tot een oplossing te komen en dat u en uw broer reeds 2000 dollar hebben betaald. Omdat jullie weigerden om 5000 dollar te betalen, worden u en uw broer gezocht door de politie. Opvallend is tevens dat document 10 uitgereikt werd op 2 mei 2018 en stelt dat u vanwege de geschetste problemen Gaza had verlaten en naar België was uitgeweken. Uit uw paspoort blijkt evenwel dat u pas op 26 mei 2018 Gaza heeft verlaten (zie paspoort stempel op p.45).

Ten slotte is het opmerkelijk dat u niet nader heeft geïnformeerd naar eventuele gebeurtenissen sinds uw vertrek uit Gaza. Zo weet u niet of de bemiddelaars het resterende bedrag nog zijn komen opvragen, en vraagt u uitdrukkelijk aan uw familie om niet over uw problemen te praten. (NPO I p. 19). Van een verzoeker kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Dergelijke desinteresse is nefast voor uw geloofwaardigheid. Uw repliek dat u geïrriteerd raakt wanneer u over uw problemen praat is in dit licht ontoereikend (NPO II, p.13).

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw problemen met M. A. (...).

Zelfs indien er geloof kan gehecht worden aan uw bewering een confrontatie gekend te hebben met M. A. (...), dan nog dient vastgesteld te worden dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze problemen het gevolg zijn van het conflict tussen M. A. (...) en uw neef, immers dan zou niet enkel u geïnterviewd worden. U gaf echter aan dat de rest van uw familie geen problemen kende met M. A. (...) (NPO II p. 6). Uw broer kende dezelfde problemen als u, omdat hij aanwezig was tijdens de confrontatie tussen u en M. A. (...). U verklaarde verder zelf dat uw broer geen problemen meer kende (NPO I p. 19). Bovendien kan het eisen van een financiële compensatie na toegebrachte verwondingen, ook al beweerde u dat deze niet in verhouding staat tot de door u beweerde ernst van de verwondingen (u brengt wat dit betreft geen enkel begin van bewijs aan dat de verwondingen minder ernstig zijn dan wat het slachtoffer beweerde), niet gelijkgesteld worden met een situatie van ernstige onveiligheid. In dat opzicht kan een aanhouding naar aanleiding van de gewelddadige confrontatie tussen u en M. A. (...) evenmin als dergelijke situatie weerhouden worden. U beweerde evenwel dat u na uw vrijlating bedreigd werd, met name één poging tot aanrijding. U bracht echter geen concrete elementen aan om te besluiten dat dit een moedwillige actie was door of in opdracht van M. A. (...). U heeft de inzittenden van de wagen niet gezien (NPO I, p. 18) en u sloot zelf niet uit dat het een auto was die u simpelweg niet gezien had (NPO II, p. 12). U bracht verder geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u actueel nog geïnterviewd wordt door M. A. (...).

Wat betreft de problemen die u in het verleden met uw broers kende omdat u bij uw moeder bleef wonen zonder te werken, dient opgemerkt te worden dat deze problemen beperkt bleven tot het uiten van kritiek en negatieve opmerkingen (NPO I, p. 7). Dergelijke feiten kunnen evenwel in alle ernst niet weerhouden worden als een situatie van ernstige onveiligheid.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, de identiteit van uw moeder, het overlijden van uw vader en uw scholing worden niet betwist. De oproepingsbrieven die u neerlegde zijn tevens kopieën, waarin enkel algemeen vermeld wordt dat u wordt opgeroepen voor een familiale ruzie. De verklaring van verstotene door uw broer betreft eveneens louter een kopie en laat niet toe vast te stellen wat de ware aard en omvang van het probleem is met de familie A. (...). Uw attest van immatriculatie en het ondertekenen van het huishoudelijk reglement van het opvangcentrum zijn niet relevant voor de beoordeling van uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst. De attesten van uw psychotherapeut werden hierboven reeds besproken. Dat u een medisch

onderzoek in België vraagt en dat u enkele afspraken bij een geneesheer heeft gepland laten evenmin toe voorgaande vaststellingen te wijzigen.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 20 december 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van

uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden

Eurostation, Ernest Blerotstraat 39, 1070 BRUSSEL www.cgvs.be

T 02 205 51 11 F 02 205 50 01 cgvs.info@ibz.fgov.be 6

dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

In Gaza woonde u in het huis van uw familie samen met uw moeder (NPO I p.5). Hoewel het huis schade opliep tijdens de oorlog van 2014, zo werd het dak beschadigd en waren de ramen en de badkamer kapot, was het een grote woning, waardoor het salon en nog een andere kamer bewoonbaar waren. Na de oorlog van 2014 ontving u een eenmalige steun van 300 à 400 dollar van een organisatie, steun die u gebruikte om een waterreservoir aan te kopen. U beschikte via dit waterreservoir over drinkbaar water (NPO I p. 9-10). U behaalde uw diploma secundair onderwijs (NPO I p. 7). U werkte daarna voor een periode van acht à negen maanden in de bouwsector. Hoewel u nadien niet meer werkte, gaf u zelf aan dat u met uw werk in de bouwsector genoeg verdiende (NPO I p. 8). Uw vader is overleden en liet spaargeld voor u en uw moeder na (NPO I p. 4, 8). Daarnaast ontving u steun van uw schoonbroer, de man van uw zus Ayat, en van uw broers Tareq en Imad, die allen bij de Palestijnse autoriteit werken (NPO I p. 8). U heeft om de twee à drie dagen contact met uw zus Ayat en met uw moeder als uw zus bij haar op bezoek is. Met uw andere zussen heeft u om de paar weken contact (NPO I p. 4). Ondanks het feit dat uw broer u verstoten heeft, geeft u zelf aan contact te hebben met al uw broers als zij toevallig bij uw moeder zijn (NPO I p. 4). Gezien het regelmatige contact met uw familie, de huisvesting waar u over beschikte en de financiële steun die u van uw familie ontving, kan er niet besloten worden dat u bij een terugkeer naar Gaza in een precaire situatie zal terecht komen waarbij u niet in uw elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten

gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (NPO I p. 11) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. v. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89-97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken

als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie “Operatie Beschermd Rand” startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakeringen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel

48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot en met 48/6 en 55/2 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “het algemene beginsel van goed bestuur; en van artikelen 195 tot 199 van de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, 1979)”. De verzoekende partij meent ook dat in casu sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2. In een eerste onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op haar kwetsbaar profiel. De verzoekende partij stelt dat ze verschillende attesten omtrent haar psychotherapeutische behandeling neergelegd heeft. De verzoekende partij wijst erop dat in deze attesten onder meer aangegeven wordt, waarin onder andere dat zij aan post-traumatische stress lijdt, dat zij geheugen- en concentratieproblemen heeft en dat zij soms hallucineert. In de attesten van 26 januari 2020 en 7 februari 2020 legt de psychotherapeute uit hoe zij deze diagnose heeft gesteld. De verzoekende partij vervolgt dat de psychotherapeute erop stond dat er dringend behoefte is aan een psychiatrisch advies en zelfs aan een ziekenhuisopname. Sindsdien wordt zij één keer per maand gevolgd door een psychiatrische arts (naast haar twee maandelijks psychologische consulten). De verzoekende partij meent dat de verwerende partij haar diagnose in deze attesten in twijfel trekt door aan te geven dat zij niet echt aan post-traumatische stress, noch aan geheugen- en concentratieproblemen lijdt omdat de attesten door een psycho/hypnotherapeut werden opgesteld, en dat blijkt uit niets op basis van welke onderzoeken de opsteller van de attesten tot zijn conclusies is gekomen. De verzoekende partij betoogt dat in de attesten van 26 januari 2020 en 7 februari 2020 de psychotherapeute uitlegt hoe zij deze diagnose heeft gesteld. Bovendien wordt de verzoekende partij één keer per maand gevolgd door een psychiatrische arts (naast haar twee maandelijks psychologische consulten). De verzoekende partij

betoogt dat als zij geen ernstige psychologische problemen had dan zou zij geen psychiatrische follow-up nodig hebben. De verzoekende partij betoogt dat zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat: *“Mijn psychologische toestand is niet goed. zelfs in België heb ik verschillende gezondheidsproblemen gehad” (CGVS I, p. 12). Het feit dat Meneer [S.] de geestelijke problemen waar hij aan lijdt niet nauwkeurig heeft beschreven (bestreden beslissing, p. 2), en dat hij geen melding heeft gemaakt van zijn problemen bij DVZ (bestreden beslissing, p. 3), is niet relevant.*

Door in de bestreden beslissing geen rekening te houden met het psychologische profiel van verzoeker, heeft de tegenpartij geen rekening gehouden met alle elementen van de zaak in strijd met artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980.”

In een volgend onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op haar algehele geloofwaardigheid. Ten eerste betoogt de verzoekende partij dat de reactie van de verwerende partij abusief is waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat zij gelogen heeft over haar verblijf in Spanje, daar zij haar fout heeft toegegeven. De verzoekende partij vervolgt dat: *“Het feit dat hij met de hele waarheid vertelde tijdens zijn eerste kleine interview, ontslaat het CGVS niet van de verplichting om te evalueren of er een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade bij hem.*

Daarnaast heeft het CGVS geen rekening gehouden met de psychische problemen van verzoeker. Zijn denken is ongeorganiseerd. Dit legt ook uit waarom hij heeft gelogen in het kader van zijn eerste kleine interview.”

Met betrekking tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus stelt de verzoekende partij dat uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 12, 1, a) van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat *“de analyse van het verzoek van een Palestijnse asielzoeker die bij de UNRWA geregistreerd is, de asielinstanties vrijstelt van een analyse op grond van artikel 1, A, van het Verdrag van Genève. Verzoeker van Palestijnse afkomst die bewijst dat hij niet langer de, bescherming van de UNRWA kan genieten, wordt inderdaad rechtsweg als vluchteling erkend”*. Verder wijst de verzoekende partij op het arrest El Kott van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin het Hof stelde dat niet alleen gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met UNRWA ertoe leiden dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden in de zin van artikel 1D Vluchtelingenverdrag. De reden voor het ophouden van de bijstand kan ook voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin de UNRWA werkzaam is, te verlaten, wanneer de beslissing is ingegeven door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon (HvJ, arrest El-Kott van 19 december 2012, C-364/11).

Aangaande het mandaat van UNRWA en de voortzetting van haar activiteiten in het kader van haar missie stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met de gevolgen van COVID-19 voor de algemene gezondheids- en humanitaire situatie in Gaza. De afgelopen maanden heeft het dodelijke en zeer besmettelijke coronavirus zich over de hele wereld verspreid. De eerste twee infecties werden op 22 maart 2020 in Gaza vastgesteld. De Israëlische blokkade die 14 jaar lang door Israël werd opgelegd, heeft het gezondheidssysteem in de Gazastrook verwoest. De medische sector kampt met ernstige tekorten aan gekwalificeerd personeel, infrastructuur en noodzakelijke voorzieningen. Het gezondheidssysteem van Gaza is niet voorbereid op een dergelijke epidemie. Om haar standpunt te onderbouwen citeert de verzoekende partij uit 6 krantenartikelen en rapporten. De corona-epidemie, die al immense gevolgen heeft voor Westerse en Aziatische landen, zal ongetwijfeld leiden tot een ongekende humanitaire catastrofe in Gaza. Het is dus slechts een kwestie van tijd, gezien de overbevolking in de regio het onmogelijk maakt om burgers te isoleren. Bovendien maakt het gebrek aan financiële middelen en de armoede van burgers de toegang tot medische zorg onmogelijk. Hierna gaat de verzoekende partij in op het aantal beschikbare bedden op intensieve zorgen en de beschikbare medische kleding. De verzoekende partij meent ook dat geïnfecteerde personen niet naar Egypte of Israël zullen overgebracht worden voor medische zorgen daar de grensovergangen gesloten zijn. Hoewel de VN Israël heeft opgeroepen de blokkade op te heffen en individuele landen financiële steun hebben verleend, lost dit het structurele onvermogen van Gaza om de nodige veiligheidsmaatregelen te nemen en passende zorg te verlenen niet op. De Verenigde Naties zijn erin geslaagd 14 miljoen dollar aan Gaza toe te wijzen en hebben al 5 miljoen dollar extra ontvangen van verschillende donorlanden. Volgens de organisatie is echter minstens 10 miljoen dollar nodig om de gezondheidszorg te ondersteunen. De artsen zijn het erover eens dat de enige duurzame gezondheidsoplossing erin bestaat de Israëlische blokkade op te heffen. Dit zou het land in staat stellen om de nodige medische apparatuur binnen te brengen, maar ook om de nodige veiligheidsmaatregelen te nemen. De verzoekende partij stelt dat: *“Zoals het CGVS zelf opmerkte, had de UNRWA al aanzienlijke middelen verloren voordat COVID-19 aankwam. COVID-19 zet de UNRWA, die haar taak niet meer naar behoren kan vervullen, extra onder druk.*

Indien verzoeker naar Gaza terug dient te keren, zal verzoeker blootgesteld worden aan een reëel risico op besmetting. Na een besmetting is er geen toegang tot voldoende gezondheidszorg, wat een onmenselijke behandeling inhoudt. Bijgevolg in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, wijst de situatie in Gaza op een echte humanitaire crisis. De UNRWA kan verzoeker geen levensomstandigheden bieden die in overeenstemming zijn met de opdracht die aan deze instelling is toevertrouwd. In dezelfde zin: "Parmi nos nombreuses préoccupations humanitaires, je dois aujourd'hui souligner la catastrophe sanitaire en cours dans la bande de Gaza. Selon des interlocuteurs locaux, fin janvier, les stocks de 46% des médicaments essentiels étaient complètement épuisés », a dit M. Mladenov" (ONU Info. "L'ONU s'efforce de restaurer le calme à Gaza où la situation dégénère", 24 februari 2020 (beschikbaar op:))"

Voorts meent de verzoekende partij dat zij omwille van het coronavirus niet in staat is om voor onbepaalde tijd terug te keren naar Gaza. Verschillende landen hebben nationale lockdowns afgekondigd en hun grenzen gesloten in een poging om het virus te stoppen. Uit de beschikbare info blijkt dat de mogelijkheid om Gaza te verlaten via de grensovergangen met Israël en Egypte ernstig beperkt is. De openingstijden voor de toegang tot Gaza blijven onregelmatig en onvoorspelbaar.

Met betrekking tot haar vluchtrelaas betoogt de verzoekende partij dat: *"Ten eerste verwijt het CGVS Meneer [S.] dat hij geen informatie heeft kunnen geven over de precieze functie van zijn neef bij Fatah, noch over de functie van [M. A.] bij Harnas. Het CGVS bekritiseert verzoeker ook dat hij geen informatie heeft kunnen geven over de problemen tussen zijn neef en [M. A.] en verwijt hem dat hij zijn neef niet heeft gevraagd. Ten slotte verwijt het CGVS Meneer [S.] ook dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de frequentie van zijn contacten met zijn neef (bestreden beslissing, p. 3).*

Tijdens zijn persoonlijke onderhoud legde Meneer [S.] uit dat zijn neef op de Open Al Quds University werkt. Hij is verantwoordelijke van studenten administratieve zaken (CGVS I, p. 9). Hij beheert de studentenvereniging van de universiteit, en hij werkt binnen Shabeeb al Fathawia (een onderdeel van Fatah) (CGVS II, p. 4). Mohamed [A.] is student aan deze universiteit. Het is in dit kader dat het conflict tussen de twee is begonnen (CGVS II, pp. 5-6), aangezien [M.S.] tot Fatah behoort en [M. A.] tot Hamas (CGVS I, p. 19). Meneer [S.] behoort niet tot Fatah of Harnas. Hij was niet betrokken bij hun relatie voordat hij zelf het doelwit werd van Mohamed [A.] (CGVS II, p. 5).

Bovendien was Meneer [S.] niet 'intiem' met zijn neef (CGVS II, p. 6). Zijn neef woonde naast hem, en ze zagen elkaar tijdens de festiviteiten (soms meerdere keren per week), maar ze praatten niet veel met elkaar.

In een arrest nr. 221.242 van 15 mei 2019, herinnert Uw Raad echter eraan dat [...]

Uw Raad heeft al erkend dat de psychologische toestand van een verzoeker om internationale bescherming de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen kan rechtvaardigen/uitleggen [...]

In dezelfde zin illustreren boeken over de psychoanalyse van vluchtelingen de moeilijkheid om de vervolging als gevolg van een trauma te beschrijven:

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak I tegen Zweden van 5 september 2013 herinnert er in dit verband aan dat van asielzoekers niet kan worden verwacht dat zij een volledig samenhangend verslag geven van de traumatische gebeurtenissen waarvan zij het slachtoffer zijn geworden (zaak 61204/09, §61).

In casu heeft het CGVS bij de analyse van verzoekers verklaringen geen rekening gehouden met zijn geestelijke problemen. In het licht van de verklaringen van verzoeker en gezien zijn psychologische problemen lijkt de interpretatie van het CGVS abusief en subjectief

Ten tweede volgens het CGVS slaagde Meneer [S.] er niet in coherente verklaringen over het tijdsverloop van zijn problemen af te leggen (bestreden beslissing, p. 3).

Met betrekking tot het aantal dagen dat verzoeker bij zijn zus heeft doorgebracht voordat hij de Gazastrook ontvluchtte, moet worden opgemerkt dat de vragen die aan verzoeker werden gesteld, niet precies genoeg waren. Tijdens zowel zijn eerste als tweede persoonlijk onderhoud verklaarde Meneer [S.] dat hij enkele dagen bij zijn zus was gebleven. Met "een paar dagen" bedoelde verzoeker 'ongeveer 20 dagen' (25 dagen precies) Als het CGVS een nauwkeuriger antwoord van verzoeker wilde, moest dit worden gevraagd. De interpretatie van het CGVS is abusief en houdt ook hier geen rekening met de geestelijke gezondheidstoestand van Meneer [S.]. Temeer daar uit de attesten van psychotherapeutische follow-up blijkt dat Meneer [S.] geheugenverlies en concentratieproblemen heeft. Hij is vaak ergens anders en is gedissocieerd. Dat blijkt uit zijn persoonlijke onderhoud (bvb. kon Meneer [S.] niet zeggen op welke leeftijd hij de school verliet - CGVS I, p. 7). Deze problemen rechtvaardigen ook waarom hij geen antwoord kon geven op de vraag die hem werd gesteld over de stempels in zijn paspoort van 14 en 15 april 2018. Het feit dat Meneer [S.] niet heeft gezegd dat hij vanwege zijn psychologische problemen niet zeker was van het tijdsverloop is niet relevant. Bovendien als Meneer [S.] had gezegd dat hij het zich niet goed herinnerde vanwege zijn psychologische

gezondheidstoestand, zou het CGVS hem ook niet hebben geloofd en zou het CGVS hebben gezegd dat dit niet voldoende is.

Door deze redenering te volgen, stelt het CGVS de diagnose van een gezondheidsprofessional opnieuw ter discussie.

Ten derde beweert het CGVS dat Meneer [S.] over zijn eigenlijke vertrek uit Gaza legde weinig overtuigende verklaringen af (bestreden beslissing, pp. 3-4). De interpretatie van het CGVS is abusief en houdt ook hier geen rekening met de geestelijke gezondheidstoestand van Meneer [S.]. Voordat hij de Gazastrook voorgoed verliet, had Meneer [S.] verschillende pogingen ondernomen. Hij probeerde eerst alleen te vluchten toen de grensovergang open was. Dan realiseert hij zich dat hij de Gazastrook niet zou kunnen verlaten zonder de hulp van een smokkelaar. Hij probeerde daarna te vluchten met behulp van een eerste smokkelaar, maar dat werkte ook niet. Pas later wist hij te vluchten.

Ten vierde met betrekking tot de overeenkomst die hij ondertekende bij zijn vrijlating uit de gevangenis (bestreden beslissing, p. 4), dacht Meneer [S.] dat hij het bij het CGVS had neergelegd. Hij legt dit document ter ondersteuning van het beroep neer (stuk 18). Met betrekking tot 'Document 10' (bestreden beslissing, p. 4), werd dit document op 2 mei 2018 uitgereikt om verzoeker in staat te stellen te vertrekken zonder de bescherming van zijn stam.

Ten vijfde volgens het CGVS is het opmerkelijk dat verzoeker niet nader heeft geïnformeerd naar eventuele gebeurtenissen sinds zijn vertrek uit Gaza (bestreden beslissing, p. 4). Ook hier hield het CGVS geen rekening met de geestelijke gezondheidstoestand van Meneer [S.]. Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud heeft hij verklaard dat: "Heeft u zich hierover geïnformeerd? Nee, ik probeer niet over dit probleem te praten. Waarom niet? Iedere keer over probleem praten, dan voel ik mij niet goed, psychische toestand" (CGVS I, p. 19). De verklaringen van verzoeker worden bevestigd door zijn psychotherapeut: "Parler de son vécu au pays risque de réveiller le traumatisme chez le patient" (stukken 3 en 4).

Het is dan ook niet uit desinteresse dat Meneer [S.] niet bij zijn familie heeft geïnformeerd of de problemen blijven bestaan. Het is alleen maar om te proberen zijn geestelijke gezondheid niet te verergeren.

Ten zesde beweert het CGVS dat Meneer [S.] het niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze problemen met [M. A.] het gevolg zijn van het conflict tussen [M. A.] en zijn neef (bestreden beslissing, p. 4). Tijdens zijn persoonlijke onderhoud legde Meneer [S.] echter uit dat zijn neef op de Open Al Quds University werkt. Hij is verantwoordelijke van studenten administratieve zaken (CGVS I, p. 9). Hij beheert de studentenvereniging van de universiteit, en hij werkt binnen Shabeeb al Fathawia (een onderdeel van Fatah) (CGVS II, p. 4). [M. A.] is student aan deze universiteit. Het is in dit kader dat het conflict tussen de twee is begonnen (CGVS II, pp. 5-6), aangezien [M.S.] tot Fatah behoort en [M. A.] tot Hamas (CGVS I, p. 19). Meneer [S.] behoort niet tot Fatah of Hamas. **Hij** was niet betrokken bij hun relatie voordat hij zelf het doelwit werd van [M. A.] (CGVS II, p. 5). Op een dag hebben drie mensen (waaronder [M. A.]) verzoeker en zijn broer aangesproken. Deze drie mensen beledigden zijn neef (CGVS I, p. 14). Er was toen een fysieke confrontatie (in detail beschreven door verzoeker) en verzoeker verwondde [M. A.]. Verzoeker werd daarna het doelwit van [M. A.]. Dit is niet het geval met zijn familie, want alleen verzoeker heeft hem verwond.

Bovendien in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, gaat het niet alleen om 'het eisen van een financiële compensatie na toegebrachte verwondingen' (bestreden beslissing, p. 4). De familie [A.] heeft geen financiële problemen. Ze vroegen om een grote hoeveelheid geld (die niet in verhouding staat tot de veroorzaakte verwondingen) omdat ze weten dat het gezin van verzoeker geldproblemen heeft (CGVS II, p. 11). Zelfs als Meneer [S.] alles had terugbetaald, hadden ze nog steeds meer gewild (CGVS II, p. 10). Hun doel is niet om een financiële compensatie te krijgen, maar om wraak te nemen (CGVS I, p. 18). Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud heeft verzoeker verklaard dat: [...]

Een auto probeerde hem ook aan te rijden (CGVS II, p. 11). Hoewel verzoeker niet kan bewijzen dat [M. A.] erachter zat, had hij met niemand anders problemen. Gezien al deze elementen moet verzoeker het voordeel van de twijfel op dit punt krijgen.

Ten zevende tijdens zijn persoonlijke onderhoud legde Meneer [S.] uit dat hij onder slechte omstandigheden was vastgehouden. Hij zei ook dat hij niet de mogelijkheid had om voor een rechtbank te verschijnen (CGVS II, p. 9). De beschikbare documentatie bevestigt zijn verklaringen: [...]

Het CGVS heeft geen vragen gesteld over de detentie van Meneer [S.].

Daarom moet de bestreden beslissing ten minst nietig worden verklaard, zodat het CGVS deze kwestie verder kan onderzoeken.

Ten achtste verbinden de door verzoeker ingediende psychologische attesten zijn psychologische problemen met de gebeurtenissen in Gaza: "Ces symptômes actuels, vu leur gravité, me semblent indéniablement être la conséquence des événements traumatiques vécus dans son pays et ont motivé sa demande d'asile" (stukken 3 en 4).

Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moeten medische getuigschriften die ter ondersteuning van een asielaanvraag worden overgelegd, door de asielautoriteiten aan een grondig onderzoek worden onderworpen (R.C. tegen Zweden, 9 maart 2010 en MO. M. tegen Frankrijk, 18 april 2013).

In dit verband blijkt duidelijk uit recente rechtspraak van hetzelfde Hof dat, om een medisch attest uit te sluiten, mag de risicocontrole met betrekking tot artikel 3 van het EVRM niet beperkt blijven tot het gebrek aan geloofwaardigheid, maar zich ook moet uitstrekken tot alle andere individuele factoren die, bij elkaar opgeteld, het risico van onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst vergroten.

In haar arrest in de zaak R.J. tegen Frankrijk van 19 september 2013 oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat [...]

In haar arrest in de zaak I. tegen Zweden van 5 september 2013 oordeelde het Hof verder dat: « [...]

Verzoeker is ook het eens met het standpunt van Sylvie Sarolea: [...]

Ten slotte heeft Uw Raad al verklaard dat [...]”

Wat haar socio-economische situatie betreft, voert de verzoekende partij aan dat uit haar verklaringen blijkt dat het huis waar zij samen met haar moeder woonde zwaar beschadigd was, en nog steeds niet gerestaureerd is. Bovendien heeft de verzoekende partij zeer weinig ervaring in de arbeidswereld, en is zij na het verlies van haar werk er niet meer in geslaagd een job te vinden. Bij een terugkeer naar Gaza zal zij derhalve moeite hebben om werk te vinden dat haar in staat stelt om in overeenstemming met de menselijke waardigheid te leven. Bovendien zal COVID-19 ook een zeer negatieve invloed hebben op de arbeidswereld in Gaza. Wat de financiële steun van haar broers, werkzaam bij de Palestijnse autoriteit betreft, wijst de verzoekende partij erop dat zij verklaard heeft dat zij slechts 50% van hun loon ontvangen, en dat uit verschillende bronnen blijkt dat de situatie van het overheids personeel precair is (stuk 4: “A Gaza, «le manque d'argent déchire petit à petit la fabrique de la société » van Libération van 15 maart 2018). En ook hier zal COVID-19 noodzakelijkerwijs een rampzalig effect hebben, zodat de broers van de verzoekende partij, die hem financieel konden helpen, dit niet meer kunnen doen. In het licht van al deze factoren zal de verzoekende partij, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, in een situatie van extreme armoede terecht komen, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om in zijn basisbehoeften te voorzien en die een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM vormt.

In een volgend onderdeel van haar middel beklemtoont de verzoekende partij wederom haar psychologische kwetsbaarheid. De verzoekende partij wijst erop dat zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en ter ondersteuning van onderhavig beroep, verschillende attesten van psychotherapeutische behandeling heeft neergelegd. In deze attesten staat onder andere dat zij aan post-traumatische stress lijdt, dat zij geheugen- en concentratieproblemen heeft en dat zij soms hallucineert. In de attesten van 26 januari 2020 (stuk 3) en 7 februari 2020 (stuk 4) legt de psychotherapeute uit hoe zij deze diagnose heeft gesteld. Ze stond er ook op dat er dringend behoefte is aan een psychiatrisch advies en zelfs aan een ziekenhuisopname. Sindsdien wordt de verzoekende partij één keer per maand gevolgd door een psychiatrische arts (naast haar twee maandelijkse psychologische consulten) (stuk 5). Onder verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voert de verzoekende partij aan dat zij zich, als kwetsbare persoon met psychische problemen, momenteel in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en dus niet kan genieten van de bijstand van het UNRWA.

In het laatste onderdeel van haar middel aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet) gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in Gaza. De verzoekende partij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert op het rapport “COI Focus Palestine. Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 7 juni 2019 en het rapport “COI Focus Palestine. Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” om te concluderen dat er geen sprake is van een gewapend conflict dat gepaard gaat met willekeurig geweld in de Gazastrook. Het Commissariaat-generaal heeft hierbij volgens de verzoekende partij echter geen rekening gehouden met meer recente informatie die aantoont dat Gaza niet veilig is. Onder verwijzing naar de “COI Focus Palestine. Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 6 maart 2020 (stuk 22), waaruit zij uitvoerig citeert, voert de verzoekende partij aan dat het Commissariaat-generaal haar beslissing niet op een deugdelijk onderzoek van alle informatie waarover ze beschikt gebaseerd heeft. De verzoekende partij verwijst naar de stukken 13, 17, 23 toegevoegd aan het verzoekschrift, waaruit blijkt dat er sprake was van een intense heropflakking van het geweld in november 2019 en dat de situatie recent, met

name in februari 2020, verder verslechterd is. De verzoekende partij wijst er tot slot op dat zij aan ernstige psychische problemen lijdt en dat haar gezondheidstoestand en persoonlijke omstandigheid betreft die haar kwetsbaarder maakt en het risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verhoogt. Bijgevolg moet het CGVS haar op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toekennen.

3. De nota met opmerkingen

Wat de door de verzoekende partij neergelegde attesten opgesteld door haar psychotherapeut betreft, merkt de verwerende partij vooreerst op dat de attesten neergelegd op de zetel van het CGVS dateren van 21 november 2019 en 7 februari 2020. Het attest toegevoegd aan onderhavig verzoekschrift met als datum 26 januari 2020 (stuk 3) werd nog niet eerder overgemaakt, maar uit een lezing van het document blijkt dat inhoud niet wezenlijk verschilt van de attesten die zich reeds in het administratief dossier bevinden. Waar de verzoekende partij betoogt dat deze attesten aantonen dat zij niet in staat is gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen meent de verwerende partij dat de voorgelegde documenten niet van dien aard zijn om de incoherente en tegenstrijdige verklaringen aangaande haar beweerde problemen met M.A. te verklaren. Immers, in de attesten wordt louter vermeld dat de verzoekende partij aan post-traumatische stress lijdt, en problemen ondervindt met haar geheugen en concentratievermogen. Het is op basis van de voorgelegde documenten evenwel niet duidelijk op welke wijze de diagnose van posttraumatische stressstoornis werd gesteld, noch wordt verduidelijkt dat er een diepgaand neuropsychologisch onderzoek heeft plaatsgevonden waaruit onomstotelijk blijkt dat de verzoekende partij effectief met geheugen- en concentratieproblemen kampt en dat haar cognitieve capaciteiten dermate zijn aangetast dat zij niet in staat is om een coherent en aannemelijk asielrelaas naar voor te brengen. De attesten lichten verder geenszins toe op welk vlak de vermelde geheugenproblemen zich kunnen manifesteren, en of de problemen zich dus situeren op het vlak van het korte termijn, dan wel het lange termijn geheugen.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift betoogt dat de therapeute wel aangeeft hoe de diagnose gesteld werd, wijst de verwerende partij erop dat de in wezen enkel toelicht welke therapeutische behandeling zij hanteert. Nergens in het attest wordt evenwel uit de doeken gedaan of en welk objectief neuropsychologisch onderzoek voorafging aan de behandeling. Waar in de attesten melding wordt gemaakt van de psychologische problemen die de verzoekende partij zou ondervinden, dient dan ook, bij gebrek aan enig ander objectief gegeven waaruit onomstotelijk blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk met geheugen- en concentratieproblemen kampt, besloten te worden dat de vaststellingen van de psycholoog louter gebaseerd zijn op de verklaringen en gedragingen die verzoeker ten opzichte van de opsteller heeft afgelegd/gesteld. Dient hierbij aansluitend overigens opgemerkt te worden dat de verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst "bijzonder procedurele noden" bij de DVZ geen enkele melding maakte van geheugen- of concentratieproblemen. Ook wanneer tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd toe te lichten wat zij bedoelde wanneer zij verklaarde dat haar psychologische toestand "niet goed is", maakte de verzoekende partij geen melding van dergelijke problematiek. Evenmin heeft de raadsman die de verzoekende partij tijdens haar persoonlijke onderhouds bijstond gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. In het licht van het voorgaande maakt de verzoekende partij met het neerleggen van attesten, waarin de melding dat zij geheugen- en concentratieproblemen heeft louter op haar verklaringen gebaseerd blijkt te zijn, dan ook niet aannemelijk dat haar geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen. De attesten zijn derhalve niet van aard om de vaststellingen die de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ondermijnen in een ander daglicht te stellen. Dat verzoeker ondertussen (blijkens de e-mail van zijn sociaal assistent (stuk 5) dd. 7 april 2020) maandelijks op consultatie gaat bij een psychiater doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Voorts betoogt de verwerende partij dat een psychotherapeute weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met haar bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch zij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van verzoekers psychische problemen, zodat het psychologische attest geen sluitend bewijs vormt van de door verzoeker aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten.

De verwerende partij stelt dat zelfs indien aangenomen wordt dat de verzoekende partij inderdaad aan PTSD lijdt, kan uit de voorgelegde attesten tot slot niet concreet worden afgeleid dat haar psychologische problemen bestempeld moeten worden als een persoonlijke omstandigheid die tot

gevolg heeft dat zij, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Er wordt niet aangetoond dat haar psychische gesteldheid dermate precair is of dermate beschadigd is dat de verzoekende partij in vergelijking met andere burgers in de Gazastrook over minder weerbaarheid beschikt om zich te onttrekken aan de risico's van het willekeurig geweld en zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Verder blijkt evenmin dat het zelfstandig en adequaat functioneren van de verzoekende partij omwille van haar mentale gezondheidsproblemen dermate is aangetast dat er dient besloten te worden dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden.

Met betrekking tot het gegeven dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aspecten van haar reisweg, namelijk het verblijf in Spanje, niet verklaard heeft, wijst de verwerende partij erop dat van de verzoekende partij immers redelijkerwijze mag verwacht worden dat zij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Deze medewerkingsplicht vereist van de verzoekende partij om internationale bescherming dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over haar identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient. De vaststelling dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken bleef ontkennen dat zij ooit in Spanje geweest was, ook nadat zij geconfronteerd werd met objectieve informatie waaruit het tegendeel bleek, ondermijnt dan ook wel degelijk haar algehele geloofwaardigheid.

De verwerende partij wijst er vervolgens op dat overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie de bijstand of bescherming in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 12, lid 1, sub a van de Kwalificatierichtlijn opgehouden heeft te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor UNRWA onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen, of wanneer komt vast te staan dat het vertrek van een persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen dat gebied te verlaten en hem op die manier beletten de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 56, 58 en 61). De twee eerste situaties betreffen volgens het Hof gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met UNRWA, met name de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om haar opdracht te volbrengen (ibid. § 58). De derde situatie betreft de gebeurtenis waarbij een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, omdat hij zich in een *“persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast”* (ibid. § 63). Met andere woorden, het betreft de situatie waarbij het in het algemeen voor UNRWA mogelijk is om zijn opdracht te volbrengen, maar waar deze bijstand specifiek in hoofde van de betrokken verzoeker opgehouden heeft te bestaan.

De verwerende partij benadrukt dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de activiteiten van UNRWA in de Gazastrook niet zijn stopgezet, dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 20 december 2019 blijkt weliswaar dat UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. De verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Daar waar de verzoekende partij betoogt dat het CGVS op geen enkel moment rekening heeft gehouden met de gevolgen van COVID-19 voor de algemene gezondheids- en humanitaire situatie in Gaza, dient opgemerkt te worden dat dit het CGVS bezwaarlijk kan verweten worden nu de bestreden beslissing dateert van 10 maart 2020 en, blijkens de informatie die de verzoekende partij zelf aanbrengt, de eerste infecties in Gaza pas op 20 maart 2020, en dus 10 dagen later, werden vastgesteld.

Waar de verzoekende partij stelt dat COVID-19 UNRWA extra onder druk zal zetten, en zal beletten haar taak naar behoren te vervullen wijst de verwerende partij erop dat uit de informatie toegevoegd aan onderhavige verweernota (zie bijlage i) blijkt dat de organisatie haar dienstverlening heeft aangepast om te kunnen reageren op de COVID-19-pandemie. Voor Gaza betekent dit dat alle bevestigde COVID-19 gevallen zijn opgespoord en in quarantaine gehouden worden. Er werden 17 triagecentra geopend in schoolgebouwen voor mensen met ademhalings symptomen. Het doel is om de gezondheidscentra, die nog steeds operationeel zijn (enkel bepaalde dienstverlening is tijdelijk teruggedroefd of opgeschort) te beschermen. Verder zijn er telefonische meldpunten opgericht teneinde consultaties op afstand mogelijk te maken en worden de essentiële geneesmiddelen van patiënten ouder dan 70 jaar en/of met diabetes thuisbezorgd. Een aantal scholen werden aangepast en uitgerust voor gebruik als gezondheidscentrum en distributiecentrum. Om drukke bevoorradingscentra te vermijden werd er gestart met een systeem waarbij voedselpakketten thuis bezorgd worden. Studenten hebben toegang tot hun studieplannen en voor de kernvakken werden "Self Learning Materials" ontwikkeld door de leerkrachten. Uit het voorgaande blijkt aldus dat UNRWA weliswaar genoodzaakt is om in het licht van de COVID-19-pandemie enkele maatregelen te nemen, doch dat de organisatie bijstand blijft verlenen aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Er kan aldus niet gesteld worden dat UNRWA niet meer in staat is haar kernopdracht op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening uit te voeren.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 augustus 2018 waar werd geoordeeld dat er sprake is van een humanitaire crisis in Gaza en het voor UNRWA onmogelijk is de verzoeker de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is, benadrukt verweerder dat rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben en dat bovendien elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Aangezien UNRWA nog niet is opgeheven, en aangezien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA tot op heden nog steeds zijn opdracht vervult en bijstand levert in de Gazastrook, dient de verzoekende partij dan ook aan te tonen dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor UNRWA onmogelijk is haar in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 63). In casu heeft het CGVS evenwel vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor zij omwille van redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil verhinderd werd om de door UNRWA verleende bijstand te genieten en die haar ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De verzoekende partij toont in haar verzoekschrift weliswaar aan dat zij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar zij toont geenszins aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoekers verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig is. Immers, daar waar de verzoekende partij aanvoert dat zij wel degelijk informatie heeft kunnen geven over de precieze functie van haar neef bij Fatah komt zij niet verder dan het louter herhalen en samenvatten van haar eerder afgelegde verklaringen. Hieruit blijkt andermaal dat behoudens, het verschaffen van informatie over waar haar neef tewerkgesteld is, de verzoekende partij geen concrete info kan geven over de precieze functie van haar neef bij Fatah, dan wel over de functie van M.A. bij Hamas. Daar waar de verzoekende partij stelt dat zij haar neef weliswaar soms meerdere keren per week zag tijdens festiviteiten maar dat zij niet veel met elkaar praatten, hanteert de verzoekende partij een gekunstelde post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is in een poging de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen aangaande het contact dat zij met haar neef had alsnog verenigbaar te laten schijnen. Hetzelfde kan opgemerkt worden aangaande verzoekers bewering dat hij met "een paar dagen" eigenlijk ongeveer 20 dagen bedoelde. De verwerende partij stelt vervolgens vast dat stuk 18 toegevoegd aan onderhavig verzoekschrift, zijnde de overeenkomst die de verzoekende partij bij haar vrijlating had moeten ondertekenen, reeds eerder werd neergelegd. Het stuk in kwestie is identiek aan stuk 9 vervat in de map "documenten voorgelegd door de asielzoeker". Dit stuk werd door de tolk aangesteld door het CGVS als onleesbaar bestempeld, waardoor het niet kon vertaald worden, en de verzoekende partij legt tot op heden zelf geen vertaling voor. Wat er ook van zij, blijkens verzoekers verklaringen vormt stuk 10 in de map "documenten voorgelegd door de asielzoeker" een samenvatting van voornoemde overeenkomst. Dienaangaande

wijst verweerder erop dat document 10 een document betreft waarin de door de verzoekende partij aangehaalde problemen beschreven worden, doch geenszins een samenvatting vormt van een door haar ondertekende overeenkomst. Voorts haalt de verwerende partij aan dat de verzoekende partij geen enkel inhoudelijk verweer voert aangaande de vaststelling dat document 10 uitgereikt werd op 2 mei 2018 en dat daarin reeds gesteld wordt dat de verzoekende partij vanwege de geschetste problemen Gaza had verlaten en naar België was uitgeweken, dit terwijl uit verzoekers paspoort blijkt dat hij pas op 26 mei 2018 Gaza heeft verlaten.

Voor het overige komt de verzoekende partij, volgens de verwerende partij, niet verder dan het louter volharden en herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote beweringen, het poneren van een vrees en het bekritisieren en het tegenspreken van de gevolgtrekking door het CGVS, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing op rond waarvan geoordeeld wordt dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen in verband met haar voorgehouden problemen met Hamas, te ontkrachten.

De verwerende partij wijst er vervolgens op dat het CGVS geenszins betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het Commissariaat-generaal is er zich wel degelijk van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliëse autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. De verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in haar land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar de Gazastrook zal blootgesteld worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in een situatie van "*extreme armoede, gekenmerkt door de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften (...)*" zal belanden. De verwerende partij herhaalt hieromtrent de motieven uit de bestreden beslissing. Volgens de verwerende partij brengt de verzoekende partij in het verzoekschrift geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Immers, met een algemene verwijzing naar de hoge werkloosheidsgraad in Gaza maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij niet in staat zou zijn om opnieuw een inkomen te genereren en alzo in haar levensonderhoud te voorzien. Haar stelling dat de socio-economische situatie door de COVID-19-epidemie dermate zal verslechteren dat het onwaarschijnlijk is dat zij nog gemakkelijk werk zal kunnen vinden, is bovendien louter hypothetisch. De verzoekende partij gaat er daarenboven aan voorbij dat socio-economische overwegingen, zoals tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In casu zijn er geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van de verzoekende partij suggereren. Zoals reeds wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, beschikt de verzoekende partij in Gaza over een familiaal netwerk waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij hier bij terugkeer op kan steunen. Met de verwijzing naar algemene informatie waaruit moet blijken dat de situatie van het overheidspersoneel precair is, brengt de verzoekende partij geen overtuigende argumenten bij die de pertinente vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing in een ander daglicht kunnen plaatsen. Dient bovendien opgemerkt te worden dat gegeven dat verzoekers broer I. een lening is aangegaan zodat hij zijn huis kan renoveren, er toch op wijst dat diens financiële situatie, ondanks de beslissing van Mohammed Abbas om de lonen van de ambtenaren te verlagen, naar Gazaanse normen behoorlijk is. Dat de financiële situatie van de verzoekende partij dermate precair zou zijn kan overigens niet blijken uit verzoekers verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo heeft de verzoekende partij verklaard dat zij de periode na de beëindiging van haar werkzaamheden voor een aannemer kon overbruggen omdat zij voldoende verdiend had (zie NPO I, p. 8), en dat de erfenis van haar vader gebruikt werd om de dagelijkse kosten te dekken (zie NPO I, p. 9). Verder kan uit de verklaringen van de verzoekende partij aangaande het betalen van de smokkelaar afgeleid worden dat zij op het ogenblik van haar vertrek uit Gaza over spaargeld beschikte (zie NPO I, p. 8 en NPO I, p. 15-16). Het gegeven dat een volwassen man, die beweert slechts 1 jaar als arbeider te hebben gewerkt, 2 jaar na de beëindiging van zijn tewerkstelling nog steeds over spaargeld beschikt, vormt een indicatie dat hij zich in een betere situatie bevond dan het gros van de Gazaanse burgerbevolking.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat het huis waarin zij woonachtig was zwaar beschadigd was tijdens de oorlog in 2014 en nog steeds niet volledig gerestaureerd is, stelt de verwerende partij vast dat de verzoekende partij niet verder komt dat het uiten van enkele blote beweringen.

Wat de mogelijkheid tot terugkeer naar de Gazastrook betreft, wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij enkel inhoudelijk, dan wel ernstig verweer voert aangaande de vaststelling dat (i) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied (en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA) dit omdat uit de info blijkt dat (i) Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio; (ii) er in de Sinaï in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook; (iii) er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open is geweest; (d) de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft; (iv) de verzoekende partij geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt; (v) en het niet aannemelijk is bevonden dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas haar niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza zodat er, rekening houdend met het gegeven dat zij reeds beschikt over een Palestijns paspoort geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA. De verzoekende partij wijst erop dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen gesloten hebben in een poging om het virus te stoppen. Hierdoor zou het op dit ogenblik niet mogelijk zijn om terug te keren naar de Gazastrook. De verwerende partij merkt hierbij vooreerst op dat de maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan in lijn liggen met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona-pandemie. De opgelegde restricties hebben weliswaar tot gevolg dat een terugkeer naar Gaza praktisch bemoeilijkt wordt, doch zijn in wezen tijdelijk van aard (zie bijlage (ii)). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, waardoor een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk is.

Op basis van de "COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020" bespreekt de verwerende partij de evolutie in de veiligheidssituatie in de Gazastrook. Op basis hiervan concludeert de verwerende partij dat niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict waarbij deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliëse strijdkrachten elkaar op voortdurende en systematische wijze met geweld bestrijden. Gezien hogervermelde vaststellingen besluit de verwerende partij dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid in de Gazastrook een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

4. De aanvullende nota's

4.1. Op 13 november 2020 dient de verwerende partij een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota bespreekt de verwerende partij de financiële situatie van UNRWA, de veiligheidssituatie in Gaza en de terugkeer naar de Gazastrook op basis van de volgende rapporten:

- COI Focus UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 21 augustus 2020

- COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020
- COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020.

4.2. Op 22 oktober 2020 legt de verzoekende partij een bijkomende nota neer. In deze nota stelt de verzoekende partij dat de recente bronnen aangeven dat UNRWA op de rand van een crisis en begrotingstekort staat. In kader hiervan verwijst de verzoekende partij naar een toespraak van de commissaris-generaal van UNRWA. De verzoekende partij vervolgt dat de situatie verergerd is door de verspreiding van het coronavirus. Voorts citeert de verzoekende partij uit een uitspraak van 24 augustus 2020 van de rechtbank van Den Haag.

Aan haar aanvullende nota voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

1. "Statement of the UNRWA commissioner-general before the special political and decolonization committee, UNHQ", 12 oktober 2020, beschikbaar op: <https://www.unrwa.org/newsroom/official-statements/Statement of the UNRWA Commissioner General>
2. The Guardian, « People in Gaza sifting through rubbish for food, UN head says », 12 oktober 2020, beschikbaar op: <https://www.theguardian.com/world/2020/oct/12/people-in-gaza-sifting-through-rubbish-for-food-un-head-says?CMP=Share AndroidApp Othe>
3. Israel Hayom, « Palestinian refugee agency warns of instability amid corona crisis », 17 september 2020, beschikbaar op: <https://www.israelhavom.com/2020/09/17/palestinian-refugee-agency-warns-of-instability-amid-corona-crisis/>
4. L'Orient le jour, « Pénuries, promiscuité, Coronavirus : la triple peine de Gaza en 2020 », 21 september 2020, beschikbaar op: <https://www.lorientlejour.com/article/1233349/penuries-promiscuite-coronavirus-la-triple-peine-de-gaza-en-2020.html>
5. 972 Magazine, « Endless warnings of Gaza's collapse are why we're failing to prevent it », 14 oktober 2020, beschikbaar op: <https://www.972mag.com/gaza-covid-19-public-health/>
6. Middle East Eye, « Coronavirus: Gaza testing capacity halved due to chronic shortages », 1st oktober 2020, beschikbaar op: <https://www.middleeasteye.net/news/coronavirus-palestine-gaza-faces-medical-shortages>
7. AA Middle East, « Coronavirus infects 94 more in blockaded Gaza », 16 september 2020, beschikbaar op: <https://www.aa.com.tr/en/middle-east/coronavirus-infects-94-more-in-blockaded-gaza/1975134>
8. Rechtbank Den Haag, 24 augustus 2020, ECLI:NL:RBDHA:2020:7999, beschikbaar op: <https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBDHA:2020:7999>
9. COI Focus Territoire Palestinien - Gaza - Retour dans la bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op: https://www.cqra.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf
10. Mondoweiss, « Stranded Palestinians enter Gaza from Egypt », 2 oktober 2020, beschikbaar op: <https://mondoweiss.net/2020/10/stranded-palestinians-enter-gaza-from-egypt/>
11. Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, "Palestijns Gebied", beschikbaar op: https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/palestijns_gebied
12. COI Focus « Territoire Palestinien - Gaza Situation sécuritaire », 5 oktober 2020, beschikbaar op: <https://www.cqra.be/fr/infos-pavs/qaza-situation-securitaire-2>
13. ReliefWeb, « Israeli policy of bombing crowded areas in Gaza takes fresh toll: head injuries in two children and damage to homes », 15 oktober 2020, beschikbaar op: <https://reliefweb.int/report/occupied-palestinian-territory/israeli-policy-bombing-crowded-areas-gaza-takes-fresh-toll>
14. Psychiatrisch verslag van 22 april 2020.
15. Psychologisch verslag van 10 juli 2020."

4.3. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een beter leesbare versie van stukken uit haar aanvullende nota neer, namelijk het psychiatrisch verslag van 22 april 2020 en het psychologisch verslag van 10 juli 2020.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, pt 51-52; HvJ C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, pt 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn."*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Het feit dat de verzoekende partij als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat de verzoekende partij elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1, D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin

UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag op de verzoekende partij van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

De verzoekende partij kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door de UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift en haar aanvullende nota dat UNRWA een groot tekort heeft aan financiën, hetgeen volgens haar een grote impact heeft op de vervulling van de missie van UNRWA.

Uit de COI Focus “Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020 (update), die verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt, blijkt dat UNRWA, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met drastisch te verminderen, sinds 2018 met ernstige budgettaire moeilijkheden kampt. In januari 2020 kondigde de commissaris-generaal van UNRWA aan dat UNRWA als gevolg van de financiële crisis niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, wat een uitdaging vormt om de continuïteit van zijn diensten te verzekeren. De COVID-19-pandemie heeft ertoe bijgedragen dat de situatie in 2020 nog ernstiger is geworden, ondanks toezeggingen van een 75-tal landen en ngo's. In een verklaring van 2 juli 2020 gaf de nieuwe commissaris-generaal van UNRWA aan dat het agentschap op het punt stond financieel ten onder te gaan. Hij voegde eraan toe niet te weten of het agentschap in staat zou zijn om zijn activiteiten nog tot aan het jaareinde uit te voeren.

Uit de informatie die de beide partijen aanbrengen, blijkt niet dat UNRWA formeel heeft opgehouden te bestaan. Er blijkt tevens dat UNRWA in 2020, ondanks de moeilijkheden waarmee het geconfronteerd werd, bepaalde activiteiten op het terrein is blijven verrichten. De door verwerende partij verstrekte informatie lijkt er evenwel op te wijzen dat het risico dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen reëel en imminent is. Gezien de zeer snelle verslechtering van de situatie, acht de Raad het essentieel om over meer nauwkeurige en recente informatie te beschikken dan deze in de bovengenoemde COI Focus van augustus 2020 om te kunnen oordelen of, zoals de verzoekende partij lijkt te suggereren, moet worden vastgesteld dat de bijstand van UNRWA in de praktijk niet meer effectief is.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS